

... a aj o tom, že postoj k Božiemu slovu je dobrým zrkadlom našej lásky a postoja k samému Kristovi.

BOŽIE SLOVO:

(2 Tim 3, 14 - 4, 5)

Čítanie z Druhého listu sv. Apoštola Pavla Timotejovi: *Vytrvaj v tom, čo si sa naučil a čo ti je zverené. Ved' vieš, od koho si sa to naučil.* ¹⁵ *Od útleho detstva poznáš Sväté písma, ktoré ti môžu dať poučenie na spásu skrze vieru, ktorá je v Kristovi Ježišovi.* ¹⁶ *Celé Písmo je Bohom vnuknuté a užitočné na poučanie, na usvedčovanie, na nápravu a na výchovu v spravodlivosti,* ¹⁷ *aby bol Boží človek dokonalý a pripravený na každé dobré dielo. Zaprisahávam ťa pred Bohom a Kristom Ježišom, ktorý bude súdiť živých i mŕtvych, pre jeho príchod a jeho kráľovstvo:* ² *Hlásaj slovo, naliehaj vhod i nevhod, usvedčuj, karhaj a povzbudzuj so všetkou trpezlivosťou a múdrosťou.* ³ *Lebo príde čas, keď neznesú zdravé učenie, ale nabháňajú si učiteľov podľa svojich chŕtôk, aby im štekli uši.* ⁴ *Odvrátia sluch od pravdy a obrátia sa k bájkam.* ⁵ *Ty však buď vo všetkom trpezlivosťou, znášaj útrapy, konaj dielo evanjelistu, plň svoju službu.* Počuli sme Božie slovo.

KATECHÉZKA

(porov. www.inky.sk, katechézy / úvahy č.: 339, 586; 596, 597, 599 a 600)

Existuje taká otázka, príslovie: *Kto stráži strážcov?* My by sme sa mohli obdobne opýtať: *Kto evanjelizuje evanjelizátorov?* Pápež odpovedá – na nielen túto otázku – a hovorí:

„Nielen homília [čiže kázeň kňaza v omši] sa musí živiť Božím slovom. Je na ňom založená celá evanjelizácia: počúva ho, medituje o ňom, žije ho, oslavuje ho a vydáva o ňom svedectvo. Sväté písmo je prameňom evanjelizácie. Treba sa preto neustále formovať v počúvaní Slova. Cirkev neevanjelizuje, ak sa neustále nenecháva evanjelizovať. Je nevyhnutné, aby sa Božie slovo „stalo čoraz viac srdcom všetkých cirkevných aktivít“ (EG 174). Sme neustále evanjelizovaní Cirkvou, však sama Cirkev a všetci my v nej sme evanjelizovaní Božím Slovom, Písmom Svätým, ktoré je stredom a jadrom Božieho Zjavenia, ako nám ho odovzdáva Posvätná Tradícia, Apoštolské podanie Cirkvi. „Neznalosť Písma je neznalosť Krista,“ hovorieval sv. Hieronym a Cirkev od staroveku opakuje tento prostý fakt. Tak, ako zamilovaná nevesta znova a znova číta listy od ženicha a znova a znova si pozerá jeho fotografie až do dňa, keď ženich príde a nastane deň svadby, aj my, ak naozaj Krista milujeme, ak je nám naozaj drahý, dokonca aj keby nešlo o našu vlastnú spásu, dokonca aj vtedy by sme s láskou znova a znova čítali Jeho slová, čítali Jeho Príbeh, odhaľovali stále viac obraz nie Jeho tváre, ale samého Srdca, vnútra v Písme Svätom, Božom slove! Veru, ľahostajnosť k Písmu nie je ničím iným, než ľahostajnosťou voči Kristovi, na ktorého už nehľadíme ako na Ženicha a Priateľa a Milovaného, ale len ako na nejakého sluhu, možno ako na poskytovateľa služieb, ako na nejakého predavača v obchode s vecami, po ktorých túžime: Nikto sa predsa nebudeme zaujímať o predavača a jeho život a slová, keď je nám ľahostajný a my túžime iba po veciach, ktoré si cez neho chceme kúpiť! Ľahostajnosť k Písmu prezrádza podobnú ľahostajnosť voči Kristovi: modlíme sa, aby nám dal to či ono, ale On sám nám ostáva ľahostajný... Ako by sme ale takto mohli niekomu zvestovať Krista a inšpirovať, získať ho pre Evanjelium Života?

Sme neustále formovaní a vyučovaní Božím slovom – a práve jeho počúvanie a prijímanie ho ako celku bráni tomu, aby sme sklzli k rôznym verziám *akožekresťanstva* (cukríkové, MTD, ale aj rôzne protestantské úlety). Ved' ako by už len niekto mohol napríklad vyznávať blud, že sa spasí a pôjde do Neba, lebo „nikoho nezabil, nikoho neokradol, do kostola chodí, modliť sa modlí“ alebo preto, že „uveril v Krista ako vo svojho osobného Spasiteľa“ – ak by naozaj čítal Božie slovo, poznal Božie slovo, prijímal Božie slovo a veril Božie slovo? Veriť v podobné báchoroky naozaj môže len ten, kto Evanjelium nepozná – alebo dokonca odmieta! Nie nadarmo „živé je Božie slovo, účinné a ostrejšie ako každý dvojsečný meč; preniká až po oddelenie duše od ducha a kĺbov od špiku a rozsudzuje myšlienky a úmysly srdca“ (Hebr 4, 12) – a ak sa mu vystavíme, môže to bolieť, ale je to bolesť uzdravujúca a jej výsledkom je obrátenie, oslobodenie, vykúpenie, spása!

„Štúdium Svätého písma musí byť otvorené pre všetkých veriacich,“ pokračuje pápež. „Je dôležité, aby zjavené Slovo radikálnym spôsobom zúrodnilo katechézu i všetky snaženia zamerané na odovzdávanie viery. Nehľadáme tápajúc v tme ani nemusíme čakať na to, aby sa Boh na nás obrátil so svojím slovom, pretože „Boh už prehovoril, nie je viac neznámy, ale zjavil sa“. Prijmime tento vznešený poklad zjaveného Slova“ (EG 175). Tu by sme mnohí mohli ostať zahanbení. Aké miesto má Božie slovo v našom náboženskom živote? Isto, pravidelne ho čítame a ohlasujeme vo sv. omši. „Počúvané a slávené Božie slovo, predovšetkým v rámci Eucharistie, žije a vnútorne posilňuje kresťanov; robí ich schopnými vydávať v každodennom živote autentické evanjeliové svedectvo. Už sme dávno prekonali starý protiklad medzi Slovom a sviatosťou. Ohlásené Slovo, živé a účinné, pripravuje na prijatie sviatosti a práve vo sviatosti toto Slovo dosahuje svoju maximálnu účinnosť“ (EG 174), hovorí pápež. Vo sv. omši je Božie slovo skutočne živé a my ho môžeme nielen počuť, ale aj bytostne prijať v Eucharistii: Živé a jediné Slovo, Krista, Boha. Lenže – nakoľko venujeme pozornosť Božiemu slovu v samej sv. omši? Skúsenosť ukazuje, že keby sme napríklad namiesto sv. omše pozvali na slávenie *bohoslужby slova* alebo inú podobnú akciu nad Božím slovom – väčšinou takmer nikto nepríde. „Íst' do kostola“ na omšu, to ešte hej – ale počúvať Božie slovo na nejakom stretku, hovoriť o ňom? Dokonca aj keď sa modlíme, doma, alebo na pobožnosti v kostole – nakoľko je súčasťou toho Božie slovo? Jeho čítanie? Počúvanie? Učenie sa? Formovanie Božím slovom?

NA ZAMYSLENIE:

Takže chápeme, prečo sv. Otec nalieha: „Evanjelizácia si vyžaduje dobrú znalosť Božieho slova, a preto je potrebné, aby diecézy, farnosti a katolícke združenia neprestajne ponúkali solídne možnosti štúdia Biblie a tiež podporovali jej osobné i spoločné čítanie spojené s modlitbou“ (EG 175).

Rozjímanie je podľa sv. Terézie Avilskej bránou k modlitbe a k životu s Kristom. A na prvom mieste rozjímanie nad samotným Božím slovom. Ak si to uvedomujeme, je nám vcelku jasné, prečo duchovný život drvivej väčšiny pokrstených katolíkov je prázdny, mŕtvý, až natoľko, že už neprídu ani len „do toho kostola“... Ale čo chceme? Nikto im o tom nepovedal, nikto ich tomu neučil! Ako by to mohli vedieť, keď namiesto Evanjelia, namiesto viery Cirkvi im bolo odovzdané v nejakej forme iba formálne „chodenie do kostola“?

Cirkev ako poklad opatruje starobylú a extrémne účinnú prax čítania, rozjímania a modlenia Božieho slova, známu ako *lectio divina*. Sám pápež naliehavo pozýva „na rozjímavý prístup k posvätnému textu ako základnému prvku duchovného života každého veriaceho v rozličných službách a životných stavoch so zvláštnym prihliadnutím na *lectio divina*. Božie slovo je totiž základom každej autentickej kresťanskej spirituality“ (Verbum Domini 86) a následne cituje Origena, veľkého teológa 3. storočia: „Venuj sa *lectio božských Písem*, konaj to vytrvalo. Zaviaz sa konať si *lectio* s úmyslom veriť a páčiť sa Bohu“ (tamže). A v inom svojom prejave sám nalieha podobne: „Chcel by som povzbudiť k praktikovaniu *lectio divina*, metódy modlitby so Svätým Písmom, ktorá pozostáva z opakovaného čítania, uvažovania, modlitby a kontemplácie, aby sme nachádzali v ňom nevyčerpatelné zdroje duchovnej sily. Nech táto prax získa novú životaschopnosť v rodinách, farnosťach a spoločenstvách, aby každý z nás mohol nájsť pravú cestu k Božej pravde a láske!“

Stojí pred nami úloha sami sa stále viac a viac živiť slovom Boha, nášho milovaného Ženicha. Nadchnúť preň aj ostatných okolo nás. A hlavne, spoločne (synodálne!) napomôcť farnosti, kde žijeme, aby poskytovala účinnú podporu a prostriedky pre takúto štúdiu Božieho slova!

OTÁZKY:

< Ako na tom sme? Aké miesto má Božie slovo v našom duchovnom živote? Rozjímanie? Používame *lectio divina*? Čo konkrétne urobíme? >